

значително снижава разходите по нея, т.е. прави я възможна.

Това, което значително удължи пътя от възникването на идеята до нейната реализация, беше **недооценяването на неатрактивността ѝ за институциите**. Мислех си, че идеята да се разбере малко повече за ситуираността на ромите в градското пространство на София е важно както от гледна точка на софийска община – за да планира с повече разбиране своите дейности, за да организира по-добре своите опити да интегрира ромите в пространството на града, така и от гледна точка на държавните институции, които от десетина години усърдно заявяват, че „работят“ за интеграцията на ромите в българското общество. А неатрактивността на предмета идва, от една страна, от липсата на традиция в провеждането на „градски“ изследвания – които освен всичко друго могат да допринесат за подобряване на градското управление, а от друга страна, от неатрактивността на обекта – все едно дали го признаваме, факт е, че в българското публично пространство продължава да се поддържа негативен образ за ромите, както и досада от „заниманията“ с роми. („Стига вече с тези роми! Само привилегии получават! Защо не погледнете към бедните българи?“)

Мислех си, че неатрактивността на предмета/обекта се неутрализира от значимостта на проблема: в пространството на София има места, които са значимо различаващи се от останалата част на града; тези места се обитават от граждани, които са значимо различаващи се от останалите граждани; тези места/граждани отвън са негативно белязани; в мига на разпознаването на тези граждани като роми те фактически загубват статуса си на граждани. Как са произведени тези места? Как се поддържа тяхното съществуване независимо от радикално променената социална среда след 1989 г.? Как се преживява тази ситуация отвътре – от гражданите на града, които не са граждани за другите? Как се живее в гето¹? Как се преживява живеенето в гето?...

¹ Дали е коректна употребата на „гето“ по отношение на т.нар. ромски квартали, ще се обсъжда в третата част.